

Smysl filosofování

Když se tážeme po smyslu filosofování (raději než po smyslu „filosofie“, protože bychom byli v nebezpečí nevhodné objektivace), nemůžeme tento dotazovaný „smysl“ redukovat na pouhý účel, a to prostě proto, že se nesmíme dopustit jedné vážné záměny. Filosofování je v našem pojetí nejhluběji zakotveno (za-kořeněno, možná lépe: svými kořeny zapuštěno a odtud vyrůstá) jako láska k pravdě a usilovná touha po ní. To však nemůžeme (a nesmíme) chápat jako úsilí po dosažení a uchopení pravdy, nýbrž právě obráceně jako úsilí plně odevzdané provádění, uskutečňování pravdy (resp. toho, co je „tím pravým“ – zase obrana proti objektivaci „pravdy“ jako vlastního cíle filosofování. Určitý filosofující se cestou ustavičně pokračujícího tázání domáhá co nejlepšího rozpoznání toho, co je v dané situaci (a konkrétně pro daného filosofujícího) tím pravým, co má podniknout, vykonat a udělat. Nejde tedy o to, opustit vše kolem a vydat se za pravdou navzdory všemu (či dokonce bez ohledu na vše), nýbrž o rozpoznání toho, co je hic et nunc (což nemusí být momentální stav, ale něco mnohem širšího a rozměrnějšího) nezbytno vykonat, aby došlo aspoň k malé, částečné nápravě toho, co prostě „jest“, a to ve směru toho, co být má, k čemu má dojít, jakým dalším směrem se správně ubírat. To znamená, že to je pravda sama, která rozhoduje o tom, kam směřovat, aby to mělo smysl.

(Písek, 130403-2.)